

Profiel Zeiler Thierry Schmitter

Altijd al een man van extreme actie

Bij de Paralympische Spelen, die vandaag beginnen, is de voormalig bergbeklimmer Schmitter kandidaat voor het goud.

John Volkers

Hij werd na drie wereldtitels op rij verkozen tot de Gehandicapte Sporter van het Jaar in 2011. Om zijn verhaal van doorbijten na een zware kwetsuur – een complete dwarslaesie na een val bij het ijsklimmen – kan niemand heen. Zeiler Thierry Schmitter (43) kan zijn heldenepos compleet maken bij de Paralympische Spelen van Londen, die vandaag beginnen.

Hij werd in Athene (2004) derde in de 2.4 mR klasse, een eenpersoons kielbootje van 240 centimeter lang. Vier jaar later vertrok zijn coach twee maanden voor het begin van de paralympische regatta in China en werd Schmitter slechts vijfde.

Voor Londen 2012 heeft Schmitter alles zo gedaan als hij al jaren wilde. Hij maakt sinds 2010 deel uit van de kernploeg voor niet-gehandicapte sporters en werkt vrijwel fulltime aan zijn programma. Het leidde tot drie wereldtitels, in 2009, 2010 en 2011.

Op het water van Weymouth – waar hij straks vaart tijdens de Spelen – zal Schmitter gedurende 11 races vooral strijden met de Franse wereldkampioen Damien Seguin, een grootheid in paralympische races, maar ook in wedstrijden voor niet-gehandicapte sporters, als La Route du Rhum en de Transat Jacques Vabre.

Schmitter nam zich ooit voor ook zijn kwaliteiten te tonen in zulke zee-races over lange afstanden. De geboren Fransman, vader van vijf kinderen uit twee huwelijken, is een sportman van extreme omstandigheden. Hij genoot naam en faam als skiër. Schmitter liet zich nooit afzetten per helikopter, maar koos ervoor zelf omhoog te klimmen. 'Daardoor wist je bij de steile afdaling wat je kon tegenkomen', vertelde hij in 2008 in *Was Getekend*, een portrettenreeks over paralympiërs.

Als ambitieuze berggids probeerde Schmitter in 1995 met alpinist Ronald Naar de K2 te beklimmen. Hij moest enkele honderden meters onder de top van de op een na hoogste berg ter wereld (8.611 meter) afhaken. Hij had zijn ontbijt die dag overgeslagen en was leeg.

Zijn fatale dag kwam op 29 november 1998. Hij was aan het ijsklimmen in de Zwitserse Alpen en vond zichzelf terug aan de voet van een bevroren waterval bij Chur. Het was stuiten geweest, die 60 meter naar bene-

den, zei Schmitter in 2004 tegen *de Volkskrant*. Hij had een raar gevoel, hij was niet eens bewusteloos geraakt.

Met vallen en doodgaan had hij als bergbeklimmer altijd rekening gehouden. 'Nu was ik halfdood.' Een schuivende sneeuwplak had hem die dag, op een zondags klimtochtje, uit zijn evenwicht gebracht. De rug was gebroken, een complete dwarslaesie. Zijn leven leek voorbij. 'Ik kon niet meer lopen, maar vooral, ik kon niet meer klimmen.'

Na zijn ontslag uit het Zwitserse revalidatiecentrum was Schmitter er snel achter dat hij sport nodig had om het leven leuk te blijven vinden. Hij kon veel in zijn rolstoel en werd al snel op een board achter een speedboot gevonden. Daarna volgde de overstap naar de sport van zijn jeugd, het zeilen.

De 2.4 mR werd zijn ding. Hij had tijd nodig om alle technieken en tactieken onder de knie te krijgen. Inmiddels geldt Schmitter als een wereldtopper.

Schmitter vindt de scheiding tussen gehandicapte en niet-gehandicapte sporters niet meer van deze tijd. Zijn eerste Paralympische Spelen ervoer hij als 'grijselijk'; het vertroeteld worden stuitte hem tegen de borst. Hij is strijdbaar. 'Ik zie een parallel tussen de gehandicapten en de emancipatiebeweging van de vrouw in de jaren zestig. We moeten nog meer uit de kast. We moeten zelf een plek in de maatschappij zien te veroveren.'

Thierry Schmitter in zijn 2.4 mR-zeilboot. 'Gehandicapte sporters moeten nog meer uit de kast.'

Foto Catrinus van der Veen / ANP